

[Tesdaupf.]

køber rigeligt ind, for dyrene, svin og høns, kan jo altid bruge det. Jeg tror, at de egentlige misbrug er svære at få øje på og ikke så hyppige, men jeg er bange for, at de trods alt findes, og jeg tror, de vil blive hyppigere, efterhånden som loven bliver gammel og mindre hæderlige folk lærer at bruge den.

Jeg vil derfor gerne bede den højtærede landbrugsminister overveje, om det ikke ville være rimeligt at ændre den bødeansættelse — som vist er af gammel dato — på 20 kr., højst 40 kr., som overtrædelse af denne lovs bestemmelser medfører. Jeg synes faktisk ikke, der er noget rimeligt forhold mellem den gevinst, en person på denne måde kan hente sig på skatteydernes regning, og bødens størrelse, og der skulle jo desuden i selve bøden ligge en virkelig straf for forseelsen. Men straf og bøde kan der jo kun blive til dem, som virkelig misbruger det billigjorte brød ved at købe eller fabrikere frisk brød til foder. Det for store spild kommer man ikke til livs, hverken det, som ender i dyrene, eller det, som er endnu værre, alt det, som ender i de skraldespande, hvis indhold ikke bliver udnyttet. Jeg har sagt disse ting, fordi jeg synes, det er nødvendigt at påpege, at der her er tale om en lovgivning, en tilskudsform, som er gået over gevind, og som vi derfor må væk fra.

Jeg beklager, at forholdene og de politiske muligheder er sådan, at regeringen ikke har ment at kunne foreslå denne afvikling nu. Jeg erkender, at jeg, navnlig efter at have hørt det ærede medlem hr. H. C. Hansens oplæg forleden dag, da vi begyndte den økonomiske debat, forstår, at regeringen efter at have hørt dette oplæg på forhånd har erkendt, at der faktisk ikke var levnet plads, i hvert fald ikke ret megen plads eller politisk mulighed for også at få denne afvikling igennem. Jeg vil gerne tilføje, at jeg synes, oppositionen påtager sig et stort ansvar ved denne holdning, fordi denne sag i virkeligheden saglig set burde løses. Men fra mit partis side vil der, hvis det under forhandlingerne skulle vise sig, at der er mulighed for en sådan begyndende afvikling, navnlig for rugbrødets vedkommende, være megen villighed til at medvirke.

Jeg er i hvert fald glad for, at ministeren i sine bemærkninger har peget på, at regeringen finder fortsættelsen af disse tilskudsordninger uhensigtsmæssig på længere tid. På baggrund af denne udtalelse fra regeringen og på baggrund af det usaglige i lovgivningen, som sikkert alle partier erkender, kan der være grund til at tro, at det er sidste

gang, denne lovgivning foreslås forlænget uændret, og i det håb kan jeg på mit partis vegne anbefale lovforslaget om statstilskud til forbrugerpriserne på rugbrød og mælk til velvillig behandling i det høje ting.

Angående det andet lovforslag er der i hvert fald en ting, som har undret mig i den debat, der i dag har været ført om denne sag, og i det hele taget i den debat, der i de senere dage har været ført om de økonomiske spørgsmål, også med hensyn til landbrugets ydelser, og det er den sikkerhed, hvormed man fra begge sider mener at kunne bedømme et erhvervs og en befolkningsdels kår ud fra statistik og gennemsnitsindkomster og derefter lave byrdefordeling ud fra denne bedømmelse. Når man ved, hvordan statistik opstår og hvordan statistik kan bruges, synes jeg, at en sådan sikkerhed i bedømmelsen er lidt dristig, og jeg synes, at den nøje bør følges op af en bedømmelse af forholdene, som man kender dem i praksis, og man ved i hvert fald, at praksis giver et helt anderledes varierende billede af de forhold, vi her taler om.

Men i stedet for at deltage i striden om det foreliggende lovforslags berettigelse ud fra den ene eller anden befolkningsdels økonomiske bæreevne vil jeg mene, at spørgsmålet om bindingernes fortsættelse eller ej skal ses fra en helt anden synsvinkel, nemlig *hvorfor* vi fik dem. Vi fik dem som en del af det økonomiske forlig sidste forår, og dette forlig kom i stand, fordi det simpelthen var en nødvendighed for vor økonomi, at der blev foretaget noget for at sanere den. Regeringen foreslog en sanering, hvori alle skulle medvirke, fremsatte et forslag, som havde givet prisnedgang og ikke blot stabilisering. Det forkastede oppositionen. Det højeste, der kunne opnås flertal for — det tror jeg alle vil erkende —, var det omtalte forlig, som bl. a. betød et væsentligt bidrag fra landbrugets side. Jeg har selv medvirket til at få dette forlig i stand der, hvor jeg havde noget at gøre, og jeg har derved også bl. a. været med til at foreslå og anbefale disse bindinger, som vi har haft det sidste år. Jeg var med til det, fordi jeg for det første anså det for simpelthen nødvendigt for landet at føre den finans- og pengepolitik, som er blevet ført, og som kun kunne føres efter et sådant samlet forlig, og for det andet syntes jeg også, der var anledning til at tro — og det var altså en af grundene til, at jeg kunne medvirke til forliget —, at man fra lønmodtagernes side, når erhvervene ydede denne indsats, ville undlade at stille nye krav.

I dag ligger forholdet anderledes. Den